

SORT PÅ
HVIDT
NR. 3

8. jan 88.

Kære Ole,

Har jeg fejl, hvor
jeg tror dette er dit
foretrætte angslag?

Venligst
Lotte

Imorgen er vi på
havet mægtige
skibe de største de
bredeste sejl sat
(John Bang Jensen)

Sort på Hvidt
nummer 3
oktober 1987

Institutblad for Litteraturhistorie,
Århus Universitet.

Redaktion:

Annette Bruun
Olfert Fishersgade 3
8200 Århus N
06 10 56 79

Lotte Thomhave
Niels Ebbesensgade 22
8900 Randers
06 41 79 61

Omslag: Ole Hansen, værkstedet
"Von Hattenstræde 11, Randers.

Tegninger: Annemette Larsen,
København.

Forord

Sort på Hvidt er tilbage igen - med farverne på rette sted. Med ordene på rette sted. Og billederne. Fordi Sort på Hvidt er et sted for ord og billede at mødes. Med Sort på Hvidt håber vi at kunne vise, at der er grøde i den akademiske undergrund, og i undergrunden i det hele taget. Men ikke bare der. Alle steder.

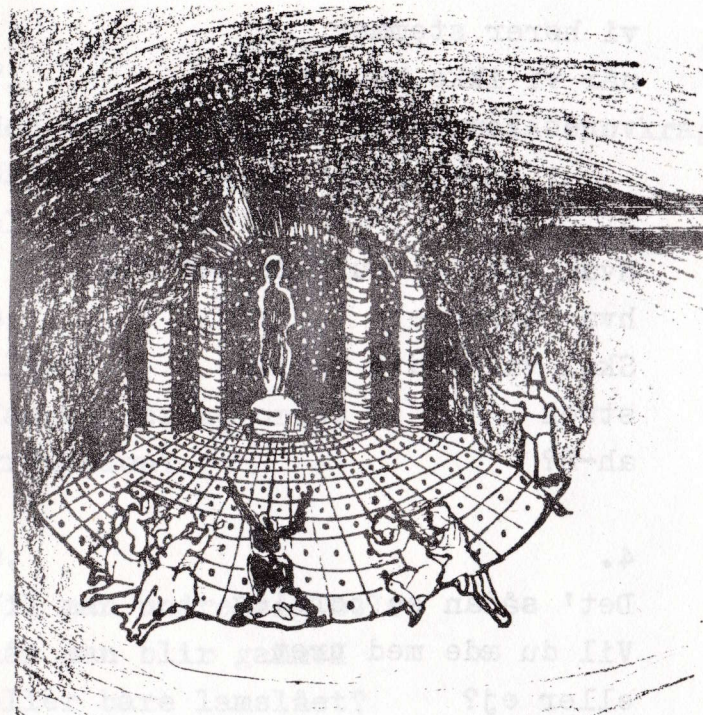
Dette er ikke stedet For Dig Der Skriver Selv, som det så moderne hedder. Heller ikke stedet for talentspejderi. Men stedet for alt det der ligger midt imellem. For stoltheden over at bruge det sorte og det hvide. For det vigtige som findes mellem det sorte og det hvide.

For Hjerteblood og Eksperimenter.
For Begavede Stiløvelser og Kunst.
For mødet mellem Teori og Praksis.
For mødet mellem det Sorte og det Hvide.

red.

Kom til navn
Bliv til form
Fordriv min sult
og forvir mig ikke mere
Ord har raset og renset
mellem klippe og afgrund
Som kroppens hedeblus
mellem kraft og skakt
Kom ind i min rastløse drejen
om et punkt, der aldrig er
i mig selv
Hold mig fast
Og vis mig ud
i verden
Kom til navn
Bliv til form
men stille
uden flere ord end
opdagelsen af morgen

Din tavshed
Er så hørbar
Her i mørket
Lokker mod
Den evige vej til lyset
Og din stemmes land

1.

Undskyld

Hvilken vindhave hvilken gade
drejer det sig om?

2.

Hvordan kan det være
vi hører stemmer
når vi ikke bevæger
vores lemmer?

3.

Hvad skal vi nu gøre med dig
hva ræveunge
Skal vi ha dig med ind i
stuen
ah-h?

4.

Det' sådan en bordleg
Vil du æde med uret
eller ej?

5.

Hvis slange har bragt
min sangerinde i affekt
så hun har tabt i vægt?

6.

Og saxofonen?
Må den glemmes
fordi de små skal
klemmes?

7.

Men andre kan vel ikke forstå éns kragetær
Skal de vælge og få stær
eller la' vær'?

8.

Altså:
Kan man bruge ordet
krammofon?

9.

Vil man undre sig selv
når man blir gammel
eller bare lamslået?

10.

Hvem har trådt på de sten
hvis det ikke er éns ben?

11.

Kan man se nye stjerner
på dit farveapparat?

12.

Kan du dreje dig
omgående?

13.

Hvad svimler du over
din sjover?

råd til enhver hund:
ser du et menneske
så rejs dig så højt du kan
det vil tro at du er døden
og du vil ikke blive sparket.

Den der bevæger pennen bevæger
sproget. Men. Det springer og
kryber ikke mere for menneskene.
En engel en padde en fugl en
tanke som sidder i et øre og
er en dæmon. Jeg fryser. Vi
elsker hinanden og ser himlen
og byens lys. Længsel efter
sproget i sproget.

Kan du dreje dig
omgående?

Jeg står i døren og ser solen sejle ind i rummet. Den suger støvet op i vilde danse som skumsprøjt fra et skib, der skærer sig igennem vand. Det hvirvler rundt i en ulmende bølge over sengen midt i det hele. På sengens spidse bomuldsbølger kæmper en kvinde sansefast, beruset af bølgenes brusen. Jeg trækkes magnetisk nærmere. Et stæk i mit ansigt og kroppen gennemstrømmes af drømme den aldrig før har kendt. Sengen brænder under hende men

hun tør ikke springe ud. Den har lukket sig som vridende hænder om hendes anstrengte krop og hun bliver liggende, kæmper smertefuldt udspændt. En kriblende følelse af undergang starter et sted og strømmer snart gennem kroppen, mens solen fylder rummet ud og hedeølgen bruser videre. En sitren, fingre og tær spiles krampagtigt ud. Hun mærker gåsehud overalt og ser at hendes læber lyser hvidt og ømt af bid. Bevægelsen bølger og hun kan slet ikke bremse den, hver lille muskel vendt til bristefærdighed og blodet har rytmer i sin åre. Alt spjætter nu og dette er det altså. Kaster hovedet tilbage og på lystens brænding fyldes alle hulrum af vand, kroppen skylles livløst brændende i land, mens asken suges med tilbage, spredes og forsvinder.

Jeg læner mig udmattet opaf dørkarmen, knipses til cigaretasken, som jeg helt havde glemt og går videre med ømme læber og bule i nakken, mens solen sætter sejl og drejer i en anden retning.

Vindue

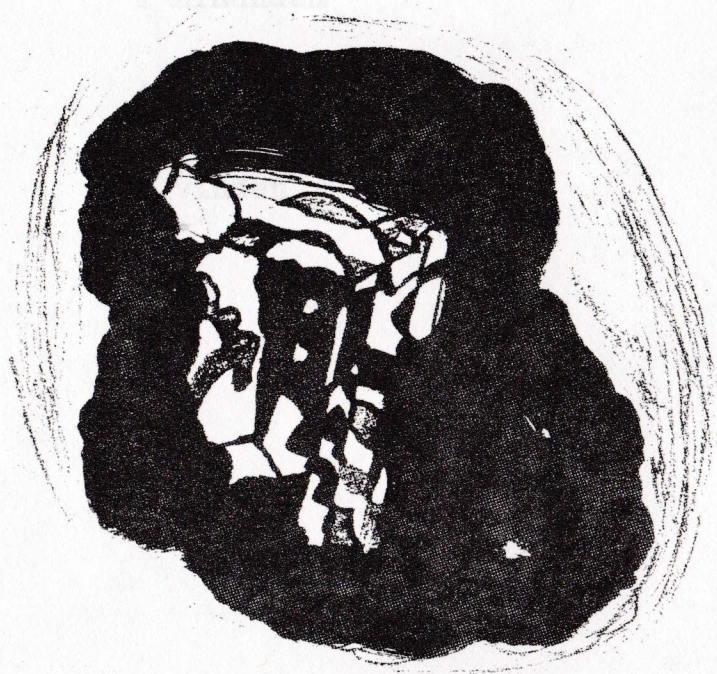
Et eneste blik ud og
tiden og jeg er tungt tilbage
i hinanden

åbner ud
duer i flok
i vinden

Åbne
floderne bryde
strømme stadig
tættere imod
imod

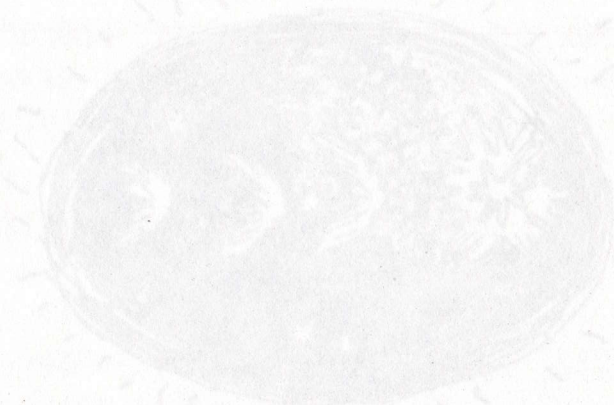
Jeg må bruge lang tid
på at komme ind
og så er alt anderledes
hvad er der sket
med ansigterne i disse hvorfor
kender jeg ikke rummene igen

Blodet løber
bag søjlerne
granit
dør han så nemt

Hjem

Jeg må bruge lang tid
på at komme ind
og så er alt anderledes
hvad er der sket
med ansigterne i disse hvorfor
kender jeg ikke rummene igen

I entreen

hujende

griber barnet

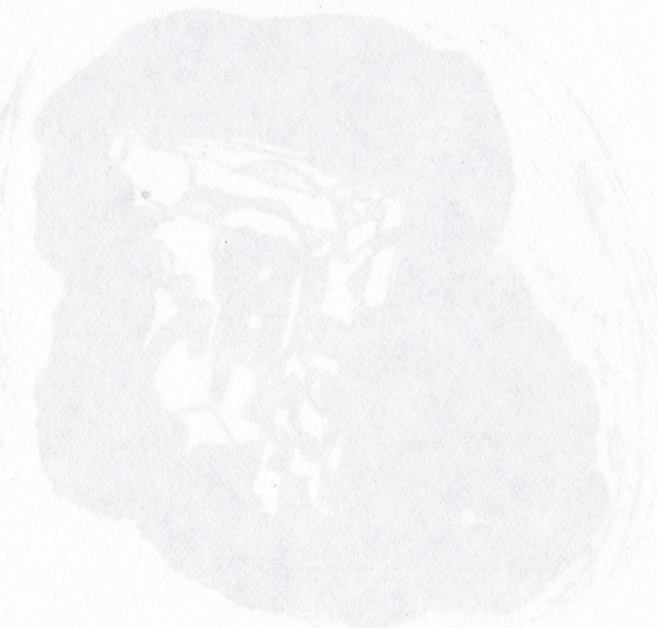
halstørklædet udaf bedstefarens

fremstrakte hånd

standser.

sneen smelter næsen løber,

isskøjtebanen er ødelagt.

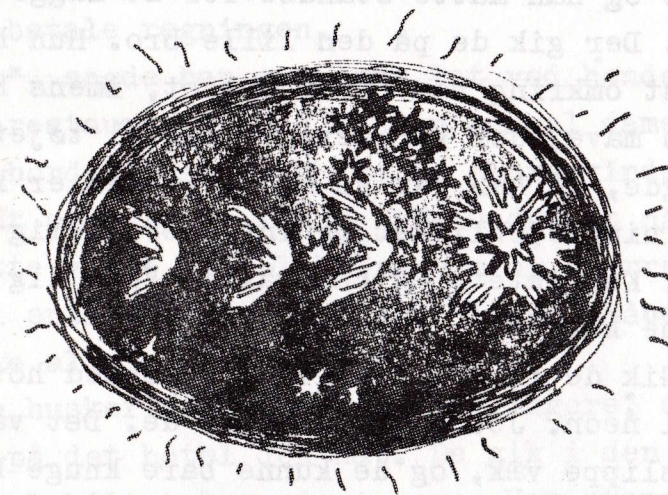

Bedstefar huskes

varme hænder

stribede bolsjer

altid solskin

KOMETENS ÆG

Undervejs

Måske er mine erindringer sløret, for kunne jeg bare huske om de var på det hotel den nat; hvor det var koldt og han måtte standse for at lægge armen om hende. Der gik de på den lille bro. Hun holdt bedre fast omkring ham efter kysset, imens hun knugede hans mave, der var derinde bag al tøjet.

Hun sagde, at han var en drøm. Lykken er kun sindssyg i gerningsøjeblikket og intet er villig til at forstås. Kun intet. Og hun sagde: "Kun dig og denne by i denne kulde".

Vent. Gik de ikke i den lille gade med hotelskiltet lysende i neon. Jo. Her standsede de. Det var nu umuligt at slippe væk, og de kunne bare knuge hinanden endnu tættere.

Portieren havde lagt hotelbogen fra sig, men spurgte dog høfligt. "Ja, for en nat", svarede han og skrev elegant deres navne i gæstebogen.

Værdigt gik de opad trappen. Nej. Hvad skete der egentlig. Han blev dårlig, og de måtte tilkalde en

taxa. Han måtte hjem og hun blev der så. Alene. Eller var det hende, der pludselig ville tilbage og hurtigt løb nedad trappen. Tilbage. Og inden han kunne nå at aflevere nøglen, var hun kørt bort i det sidste tog.

De blev der. I hotellets seng elskede de hele natten, og når de ikke elskede, kiggede de på hinanden. De så også natten svinde bort og morgenlyset komme frem. Han sagde: "For fanden", og hun nikkede. Og hun sagde til ham, at de nu skulle kysse hinanden hver dag, og han nikkede.

Men om morgenen stod de alligevel op og gik ned for at betale regningen.

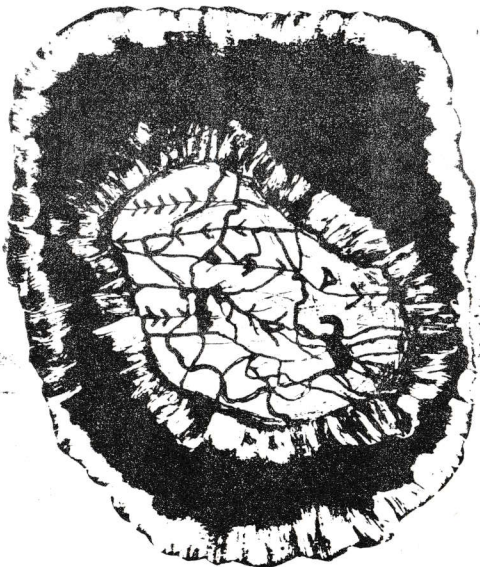
"Vent", sagde han og rørte let ved hendes arm. Hun tav. I restauranten sad kun en gammel dame. Hun sad ved et bord langt borte fra de store vinduer. De havde også sat sig. Lyset kunne ikke undgå at nå dem, og hun måtte vende sit blik fra ham og stirre på telefonen i entreen. Men hun havde ingen småpenge på sig og ville aldrig få det.

Måske husker jeg ikke så godt længere; om de var sammen på det hotel den nat. De gik i den lille gade med hotelskiltet lysende i neon. Her standsede de.. "Du er", sagde han og kunne ikke glemme; så hende bare tæt ved sig. Og hun kunne heller ikke. Alting levede videre; en øredøvende larm klemte inde mellem hendes skulderblade.

Nu husker jeg. Hun sagde: "Vent". Og han svarede.

Tørst

Nådeløs knudeskælven
opløste nichers gennemvædede indre
hænder der usynligt knuger
om indespærrede krampetrækninger
saltrødmende
golde tørlagte have
slikker med sprukken tunge
de svidende solsårede læber.

Keglespil

Bowlingemandens sorte bowlerhat
glider skyggende over den gustne facade
den dækker øjenhulerne
i deres fortabtsøgende griske tomhed.

Han lader kuglen rulle
i mørket mod de hvide kegler
med tændernes skadefro blottede gnidse
kaster han i et lydløst grin
halsens spinkle pibestilk tilbage.

Manden med det smalle benede ansigt
ridser endnu et par hvinende streger i tavlen
men elfenbensgule fingerspidser
sitrende i ryk.

Under det nålestribe dress
er der leende gravkolde skygger
han giver sig god tid.

ezra

Tiden er inde til at være omhyggelig

lægge mærke til tegnene og komme ud

Lyden skvulper i ørets tromme

og solnedgangen i vest

et bånd af ild

hvor du engang boede

Wild child - je

est un autre

too

jeg taler til mumier og spøgelser

om de hvide fugle i himlens blå vande

og skyerne som er skum for dens hav

Optændt af Poesi

Ser jeg Poesi Overalt

Udslukt Ser Jeg Intet

I Selv Det Bedste Digt.

FØLG MIG I MINE PAUSER

LYT TIL MIN, TØVEN

Det begynder med ordet
at blive

at blive lys endnu før der
er mørke
og når mørket kommer at
kunne skelne nat og dag
at blive time efter time
der afbryder hinanden
at blive himmel
og hinde mellem kaos og den orden
der bliver til
når kanten mellem havet og
jorden bliver til
og havet fyldes
og jorden fyldes
og verden bliver til

Jeg bliver til altid at skyde kaos væk
at ligge nøgen som orden

